

Въ тази минута влѣзълъ офицеръ, поклонилъ се и доложилъ :

— Тѣ дойдоха, Господарю! Следъ това пакъ се поклонилъ и излѣзълъ.

Държавниятъ глава подалъ на Аби три восъчни кржгчета: две бѣли и едно *червено*; последното кржгче трѣбвало да донесе смъртъ на единъ отъ тримата осждени полковници.

— Ахъ, какво красиво червено кржгче! Това за мене ли е?

— Не, то не е за тебе. Вдигни онази завеса и ще видишъ отворена врата; влѣзъ презъ нея. Въ стаята ще намѣришъ трима души, обърнати съ лице къмъ стената. Въ протегнатата ржка на всѣкиго ще поставишъ по едно кржгче, и следъ това ще дойдешъ пакъ при менъ.

Аби минала въ другата стая. Лордъ-управителтъ останалъ самъ. Изпълненъ съ благоговение, той си мислѣлъ: — Самъ Господъ ми внуши тази блага мисль! Той винаги дохожда на помощъ на хората, които търсятъ Неговата правда. Той знае, кой отъ тримата трѣбва да умре и ми изпрати този безгрѣшенъ ангелъ, като орждие на своята воля.

Въ това време детето се спрѣло на прага на вратата и започнало да разглежда съ любопитство войничитѣ и арестуванитѣ. Изведнажъ лицето му засияло отъ радостъ и то си пошепнало:

— Единъ отъ тѣхъ е моятъ татко?! Азъ го познахъ! Най-красивото кржгче ще дамъ нему! — Следъ това тя се затекла къмъ вързанитѣ хора и, като поставила въ ржката на всѣкиго по едно кржгче, мушна главичката си подъ ржката на баща си и каза съ дяволита усмивка: „Татенце! татко, я вижъ, какво дадохъ на тебъ!“

Той погледналъ на този страшенъ подаръкъ, падналъ на колѣне и, пѣленъ съ любовъ и дълбока мжка,